This is what he teaches us, like בא, etc. – דא קא משמע לן כרב וכולי

OVERVIEW

The גמרא גמרא בשוגג הייב explained the reason the ברייתא בריית ומער מלאכה ומרא מלאכה ואכת מלאכה is not the one מלאכה is not the one מלאכה which איסי בן יהודה was referring to, when he stated that for one מלאכה שיסי if one transgresses it. It is not clear however what איסי meant that for one מלאכה be is not מלאכה. Does it mean that if he did this מלאכה מלאכה he is not מחוייב בקרבן הטאת (or perhaps even both)? מחויב סקילה this במזיד he is not מחויב סקילה (or perhaps even both)? במזיד discusses this issue.

– מכאן מדקדק רבינו יצחק דלא קתני איסי אינו חייב על אחת מהן אלא אסקילה The י"י derives from this גמרא here, that when איסי taught he is not מלאכה מלאכה היוב סקילה; that for one מלאכה היוב סקילה if it was done במזיד -

אבל חטאת חייב על כולם –

However, concerning bringing a קרבן π ; if someone transgressed this same מלאכה, then even איסי will agree that **he is** קרבן to bring a קרבן to bring a קרבן π on any of the מלאכה שוגג, including the מלאכה that he is פטור מסקילה that he did מלאכה that he is במזיך if he did it במזיך.

תוספות explains how the ר"י came to this conclusion:

דאי קאי אחטאת –

For if we assume that s'קרבן איסי' ruling refers to a קרבן הטאת; that for a certain מלאכה there will be no בשוגג according to איסי -

אם כן כי פריך בשוגג חייב חטאת פשיטא –

If the above were true, then when the גמרא asks: "why does the ברייתא need to say that if he did the הוצאה בשוגג he is קרבן הטאת answering that the במזיד עווג wants to reach us that במזיד he is punishable by במזיד, the גמרא – גמרא בשוגג בייתא הייב און.

הוי ליה לשנויי הא קא משמע לן כרב –

should have immediately answered (the final answer) that the ברייתא comes to teach us like איסי איסי is not the מלאכת הוצאה that איסי was referring to when

_

 $^{^{1}}$ If one transgresses מלאכת הוצאה he is חייב מחל במזיד there is a חייב כרת וסקילה.

he said that on one of them you are not בשוגג ה חייב. Since the גמרא did not give this answer, that proves that איסי was not discussing סקילה, only קרבן, only סקילה and סקילה, therefore the גמרא בשוגג there is always a חיוב חטאת, therefore the גמרא could not have given this answer. 3

תוספות responds to an anticipated refutation of this proof. One may attempt to refute this proof, by arguing that the reason the גמרא did not give this suggested answer, is not because איסי is not referring to שוגג it could well be that איסי is referring to איסי, however the איסי did not give this answer, because the גמרא felt it had a better answer, namely; ממרא דוספות כרת וסקילה איצריכא ליה responds that we cannot say that this is a better answer, on the contrary –

דהא דמשני במזיד ענוש כרת וסקילה איצטריכא ליה לא משני מידי – For the answer which the גמרא actually gives (initially); that the ברייתא wishes to tell us that if it was done במזיד it is punishable by כרת וסקילה, this is no answer at all⁴, because this too is obvious, as the ממרא is quick to point out. Therefore we cannot say that the גמרא had a better answer. We conclude therefore, since the איסי did not give the suggested answer, this proves that איסי was not referring to מזיד.

תוספות responds to an anticipated difficulty with his assumption that איסי was not referring to היוב הטאת בשוגג

To resolve this apparent contradiction תוספות continues:

_

 $^{^2}$ We are now assuming that the ruling of איסי is regarding (the lack of) א חיוב חטאת by a שוגג .

³ See footnote # 7 and 'Thinking it over' # 3.

⁴ When א משני מידי says לא משני מידי, he means that by itself it is no answer. It is an answer if it comes to tell us ... However if we say כדרב, we should have said it right away by שוגג if it were applicable.

 $^{^{5}}$ ר"י teaches that there is a היוב חטאת for all thirty-nine מלאכות שבת (even if they were done היוב הטאת).

⁶ The question being posed here is that we have two opposite assumptions; either a) that איסי is discussing עוגג, which we must assume to understand the contradiction with תוספות, or b) מוס assumption that איסי is referring only to מדר וסקילה, which we need to assume in order to explain why the ממדר did not answer immediately ומעיקרא ודאי לא ידע וכו' states here תוספות הומעיקרא ודאי לא ידע וכו' הנכרא, but rather תוספות) is referring to the one who asked איני וכו' See footnote #7.]

והיינו משום דאינו חייב אלא אחת לא מצי לאוקמי בסקילה –

For that assumption that איסי is referring to הטאת was valid when we read the text of איסי stating: "he is הייב only for one"; then it is obvious that איסי is not referring to סקילה. He could not be saying that you are not הייב more than one -

- דאטו בתרי קטלי קטלינן ליה

For is it at all possible to kill him with two deaths! Therefore as long as the text read אינו הייב אלא אחת we are forced to assume that he is referring to שוגג, and therefore there is the contradiction with ר' יוחנן -

אבל כי מפרש דאינו חייב על אחת מהן קאמר איסי –

However after the גמרא resolves the contradiction with ר' יוחנן, by clarifying that the text reads: that (only) "on one of them he is not איסי; this is what איסי said -

- אז ידע שפיר דלא איירי איסי אלא בסקילה דלא פליג אמתניתין דכלל גדול (לקמן עג,א) אז ידע שפיר דלא איירי איסי אלא נסקילה is discussing only איסי איסי לסקילה פרק פרק כלל גדול יפרק - פרק פרק פרק -

– דקתני מניינא למימר דחייב על כל אחת ואחת which mentions the number of the אבות מלאכות to teach us that he is הייב מלאכה for every מלאכה בשוגג.

תוספות adds, according to the above-mentioned; that איסי maintains that there is a היוב for all the מלאכות, this will clarify another גמרא:

– ואתי שפיר הא דבריש פרק כלל גדול (שם סט,א) קאמר ארבי יוחנן דאמר And according to this, it will be well understood, that which we find in the beginning of פרק כלל גדול where the גמרא comments concerning this statement of ר' יוחנן, in which he says -

שאם עשאן כולם בהעלם אחת חייב כולי –

That if he transgressed by doing all the מלאכות שבת in one state of

⁷ Even though תוספות derives his own assumption (that איסי is referring to סקילה only) from the text in the מברא prior to this resolution (as soon as the גמרא גמרא במזיד ענוש כרות וכו' [see footnote # 3]); we will need to say that the entire text beginning with "דאמר רב" until "אחת מהן" is to be read as if it is bracketed in parenthesis. The מסדר הגמרא knew of the ultimate conclusion, that the text of אינו חייב על אחת מהן' and therefore could not and did not answer immediately by הא קמ"ל כדרב.

⁸ The הוא הוא himself derived that איסי is not referring to שוגג, from the text of the גמרא, as stated above in תוסופות. Here מרספות is teaching us how the גמרא came to this same conclusion. See 'Thinking it over # 1.

⁹ See the following תוס' ד"ה ואמר ר"י.

ignorance, (that he did not realize that he is desecrating the שבת during the entire time that he did all the ל"ט מלאכות), nevertheless **he is** קרבן a קרבן for each מלאכה, **etc.** The מלאכה asks:

דידע לה לשבת במאי¹⁰

In what respect did he realize that it is שבת.

ומפרש דידע לה בתחומין ואליבא דרבי עקיבא

The גמרא there explains that he knew the איסור of going beyond a שבת, and we are discussing according to "שבת who maintains that איסור תחומין מן איסור תחומין מן who maintains that ל"ט מלאכות, but it is not one of the ל"ט מלאכות, therefore there is the possibility to bring thirty-nine מלאכות הטאת, but he knew that today is שבת in the sense that it is אסור to wander outside the תחום.

ולא מצי למימר דידע לן בדאיסי דהא אכולהו חייב חטאת

And the אמרא גמרא גמרא could not have said that he knew that it is שבת, in the sense that he knew this one איסי that איסי claims that he is not הייב if he transgresses it¹¹. The reason the גמרא did not give this answer is because as have has been pointing out all along, איסי maintains that you are הייב a הייב סח all the איסי ti is only concerning איסי איסי, that איסי maintains that there is one איסי which is exempt from this punishment.

איסי brings additional proof to support his contention that איסי is referencing only סקילה: רכן פירש בקונטרס ¹² –

And רש"י also interprets the איסי for that it refers to היוב מיתה and not היוב הטאת.

ולקמן בריש הזורק (דף צו,ב) מייתי לדאיסי לענין סקילה 13

10

¹⁰ One brings a שבת קרבן for חילול שבת בשוגג in one of two ways; either a) one knows that it is אם, but does not realize that this particular אסור is אסור in which case, as many מלאכות as you do ארכות that is the amount of you have to bring, or b) one forgot that today is שבת, in which case you bring only one קרבנות regardless of how many אם עשאן כולם בהעלם אחת חייב על כל או"א says that א"א says that א שבת בהעלם אחת חייב על כל או"א but he did not know even one מלאכה The question is what we mean that he knew it was שבת, since he does not know even one מלאכה that is forbidden.

Even though he would not be איסי thirty-nine אָרְבנות, only thirty-eight, since we are excluding s'איסי, nevertheless this would not contradict the משנה, since he is מייב on all the מלאכות that it is possible to be הייב for their transgression.[See איסי proof is ז'י ממה נפשך א נישר, if we assume that מניינא means all thirty nine are איסי משנה משנה משנה איסי does not argue on the משנה, that proves that איסי maintains איסי איסי, and if מרא בראיסי can mean thirty eight, then why did not the גמרא answer ברא ז'י See 'Thinking it over' # 5.

 $^{^{12}}$ See "וכו', וז"ל אחת שאינו חייב עליה שאינו וו"ל וו"ל "אחת וו"ל וכו', רש"י על וכו', רש"י אינו הייב על וכו', וו

¹³ The גמרא there cites various opinions as to what מלאכה the מקושש did which warranted his סקילה. According to each opinion this מלאכה (which brought a חיוב סקילה is not the מלאכה which איסי excluded. From this we derive that סקילה is discussing סקילה.

And later in the גמרא in the beginning of פרק הזורק, the גמרא quotes the ruling of איסי in regards to חיוב סקילה (only) -

ולא מישתמיט בשום מקום לאתויי לענין חטאת

And we do not find anywhere that we quote the ruling of איסי concerning מקילה concerning איסי said his ruling in regards to סקילה, but not for הטאת.

מוספות anticipates and responds to a difficulty:

- הא דאמרינן לקמן בריש פרק בתרא (דף קנד,א) לרמי בר חמא הא דאמרינן לקמן בריש פרק בתרא (דף קנד,א) לרמי בר חמא א הא פרק פרק פרק פרק בתרא (driving an animal on שבת סקילה tor הייב סקילה, but for פטור מקרבן, that -

- דילמא הכי קאמר כל שחייבין על שגגתו חטאת חייבים על זדונו סקילה Perhaps this is what the aforementioned ברייתא was saying; 'any מלאכה לאכה which one is הייב סקילה במזיד, then one must be חייב סקילה במזיד, '' but it is also possible that one is not חייב חטאת בשוגג and nevertheless is חייב סקילה במזיד, which agrees with the ruling of רמי בר חמא Regarding this answer -

אומר רבינו יצחק בן אשר דאליבא דרמי בר חמא ההיא ברייתא דלא כאיסי – אומר רבינו יצחק בן אשר אומר רבי"א אומר רבי"א says that according to רמי בר המא , who interpreted that ברייתא in the aforementioned manner, namely that anyone who is חייב חטאת בשוגג שויב מקילה במזיד then we must say that ברייתא does not conform to the ruling of איסי -

דלאיסי איכא דוכתא דחייב חטאת ולא סקילה:

For according to איסי there is a situation where one is הייב חטאת בשוגג and nevertheless is not חייב סקילה במזיד. We are referring to this unknown מלאכה where maintains (according to the ר"י [and הייב הטאת בשוגג and not הייב הטאת בשוגג in contradiction to s'אסי interpretation of the במזיד.

<u>SUMMARY</u>

maintains that the ruling of איסי, which says that on one of the מלאכות

_

 $^{^{14}}$ From this we derive that איסי is not discussing היוב הטאת.

¹⁵ The אמג there asks on the ruling of רב"ח, we learnt (in a ברייתא) that whoever desecrates the שבת through an act which one is חייב קרבן בשוגג, which seems to indicate, that if one is not חייב סקילה then one is not חייב סקילה במזיד, which contradicts the ruling of בשוגג then one is not רבי בר המא concerning חייב לפרבן בשוגג. To which the אמרא replies as continued in תוספות text. [See 'Thinking it over' # 4.]

you are not חייב, this is referring to הייב במזיד, by a איסי שוגג however איסי מקילה מקרפה איסי מחוייב הטאח for transgressing any of the מלאכות. Otherwise, the גמרא should have answered immediately, הא קמ"ל כדרב. In addition כלל גדול משנה will not argue with the כלל גדול. 16

תוספות also explains that the interpretation as to what איסי was referring to depends on the proper איסי of what איסי actually said. If the ואינו is "ואינו ואינו הייב אלא אחת", then obviously איסי is referring to קרבן הטאת. If the גירסא is as the איסי concludes; "ואינו חייב על אחת מהן", then only to גמרא."

THINKING IT OVER

- 1. תוספות and the גמרא have different reasons how and why they assume that is referring to סקילה and not חנספות. Why does not תוספות rely solely on the גמרא reason? And why does not the גמרא rely on תוספות?
- 2. When the גמרא answered "מרא ליה", what did the גמרא, what did the גמרא really mean?
- 3. Can we refute תוספות proof by saying that the reason the גמרא did not say immediately by אוגג , that הא קמ"ל כדרב, is because at this time we were גורס in the text of איסי that "ואינו חייב אלא אחת"? איסי $?^{19}$
- 4. Would איסי (according to תוספות) have any difficulty with the ברייתא which states: 'המחלל את השבת בדבר שחייבין על שגגתו חטאת חייבין על זדונו סקילה' $?^{20}$ Why does this differ than the interpretation of רמי בר חמא?
- 5. תוספות explains that the גמרא did not answer איסי since איסי since איסי מדע לה בדאיסי איסי מוספות מרא איסי מלאכות מאכות של Why should the גמרא answer מרא לה בתחומין ואליבא דר"ע לה בדאיסי יואליבא דר"ע?!

¹⁸ See footnote # 3.

 $^{^{16}}$ See א"מהרש" as to why we do not derive this from איסי himself who also mentions the number thirty-nine. See the following תוס' ד"ה ואמר ר"י, (footnote # 8).

¹⁷ See footnote # 8.

¹⁹ See פני אברהם.

²⁰ See footnote # 15.

²¹ See מהר"ם.

²² See footnote # 11.